

Universitätsbibliothek Paderborn

**Svmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris
Angelici Ordinis Prædicatorum**

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtru[m] transgressio sit speciale peccatum? 2

urn:nbn:de:hbz:466:1-38762

hoc est meritorium, præcipue quando aliquis imputatur ut malum faciat, & resistit.

Ad tertium dicendum, quod facere bonum est actus completius iustitiae, & quasi pars principalis eius. Declinare autem a malo est actus imperfectior & secundaria pars eius. Et ideo est quasi pars materialis eius, sine qua non potest esse pars formalis completiva.

A R T I C . II.

422

Inf. a 3.

ad 3. Et

ar. 4. ad

3.

li. de p-

radio, c.

8. parum

ante me-

diū to. 4.

lib. 22. c.

27. i pri-

cip. to. 6.

Vtrum transgressio sit speciale peccatum?

AD secundum sic proceditur. Videtur, quod transgressio non sit speciale peccatum. Nulla enim species ponitur in distinctione generis. Sed transgressio ponitur in communione distinctione peccati. Dicit enim Ambr. * quod peccatum est transgressio legis diuinæ. Ergo transgressio non est species peccati.

¶ 2 Præterea, Nulla species excedit suum genus. Sed transgressio excedit peccatum: quia peccatum est dictum, vel factum, vel concupitum contra legem Dei, ut patet per Aug. 22. contra Faustum *. Transgressio etiam est contra naturam, vel consuetudinem. Ergo transgressio non est species peccati.

¶ 3 Præterea, Nulla species continet sub se omnes partes, in quas dividitur genus. Sed peccatum transgressionis se extendit ad omnia vitia capitalia, & etiam ad peccata cordis, oris, & operis. Ergo transgressio non est speciale peccatum.

SED contra est, quod opponitur speciali virtuti, scilicet iustitiae.

R E S P O N D E O dicendum, quod nomen transgressionis a corporalibus motibus ad actus morales derivatum est. Dicitur autem aliquis secundum corporalem motum transgreedi, ex eo quod graditur trans terminum sibi praesumum. Terminus autem praesigit homini, ut ultra non transeat in moralibus, ut præceptum negatiuum. Et ideo transgressio propriæ dicitur ex eo quod aliquis agit aliquid contra præceptum negatiuum. Quod quidem ma-

teria-

terialiter potest esse commune omnibus speciebus peccatorum: quia per quamlibet speciem peccati mortalis, homo transgreditur aliquid præceptum diuinum. Sed si accipiat formaliter, scilicet secundum hanc speciale rationem, quod est facere contra præceptum negatiuum: sic est speciale peccatum duplíciter. Vno quidem modo secundum quod opponitur ad genera peccatorum opposita alijs virtutibus. Sicut enim ad propriam rationem iustitiae legalis pertinet attendere debitum præcepti: ita ad propriam rationem transgressionis pertinet attendere contemptum præcepti. Alio modo secundum quod distinguitur ab omissione, quæ contrariatur præcepto affirmatio.

Ad primum ergo dicendum, quod sicut iustitia legalis est omnis virtus subiecto, & quasi materialiter: ita etiam iniustitia legalis est quasi materialiter omne peccatum. Et hoc modo peccatum diffiniuit * Ambr. secundum rationem iniustitiae legalis.

Ad secundum dicendum, quod inclinatio naturæ pertinet ad præcepta legis naturalis, consuetudo etiā honesta habet vim præcepti: quia ut August. * dicit Epif. 26. in epist. de ieiunio sabbati, Mos populi Dei pro lege ad Casul. habendus est. Et ideo tam peccatum quam transgressio non tollit. Contra inclinationem honestam, & à præcepto 10. 2.

Ad tertium dicendum, quod omnes enumeratae species peccatorum possunt habere transgressionem, non secundum proprias rationes, sed secundum quandam speciale rationem, ut dictum est *. In corp. Peccatum autem omissionis omnino à transgressione art. distinguitur.

ARTIC. III.

Vtrum omissione sit speciale peccatum?

AD tertium sic proceditur. Videtur, quod omissione non sit speciale peccatum. Omne enim peccatum aut est originale, aut actuale. Sed omissione non est originale peccatum, quia non contrahitur

Loco cit.
in arg.

423
1. 2. q. 7. 1

art. 5. Et

2. d. 25.

art. 3. Et

ma q...

art. 1.